

Hungarian Baptist Convention of North America

Since 1908

Az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség lapja

"AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA" (Róma 1:16)

GYŐZELMES ÉLET - Bírák 6-8

Akik ismernek, tudják rólam, hogy szeretek nyerni. Pontosan nem tudom mikor, de elég fiatalon rájöttem arra, hogy sokkal jobb érzés győztesen kikerülni egy megmérettetésből, mint vesztésként alul maradni. Megláttam, hogy a felnőttek is a győzteseket dicsérik, szeretik jobban. Így a győzelem jó íze után kíváncsok, függetlenül, hogy sportoltam, vagy társasjátékot játszottam, min-

dent megtettem azért, hogy legyőzzem 'ellenfeleimet'. Akkor még nem tudtam azt - amit a Szentlélek megértetett velem, miután átengedtem Istennek életem irányítását - hogy a legnagyobb öröm nem a mások, hanem az önmagam legyőzésében található.

Megértettem, hogy Isten országának törvényrendszerében a szolgák a nagyok, az erőtlenekek az erősek, és a legyőzöttek a győztesek.

Ahogy a címből és a bevezetőből érzékelni lehetett, az alábbiakban a győzelmes lelki életről fogok írni. Nem úgy írom ezeket a sorokat, mint aki lelkileg minden csatát megnyer. Alázattal elismerem, hogy a vereségek gyakori és valóságos részei a lelki zarándoklatomnak. De megértettem a Bibliából, hogy Istennel lehet győzedelmes lelki életet élni.

A Biblia sok győzelmet megörökít, azonban ezek közül vitathatóan a legnagyobb a Gedeon győzelme a midiániták fölött. Ebből a győzelemből, valamint Gedeon életéből inspirálódva, szeretnék megosztani öt alapelvet, amelyeket nagyon fontosnak látok ahhoz, hogy növekvő és győzelmes lelki életünk legyen.

1. Ismerni az ellenséget

- Bírák 6,1-10

Az első lépés a győzelmes élet felé vezető úton az ellenség helyes ismerete. Történetünk fényt vet az ördög régi, de máig is jól működő stratégiájára, amely által megpróbálja az embereket elszigetelni Istentől és egymástól. Ezt általában úgy éri el, hogy rávesz valamire, ami nem tetszik Istennek (6,1), majd egy félelmen alapuló bujdosó, barlangéletre (bűnöket rejtgető) vesz rá minket (6,2). Tudja, hogy az ilyen állapotba jutott ember lelkileg tehetetlenné válik, és könnyen elpusztítható. Mert tévedés ne essék, a midiániták többet akartak a

rablásnál: "...bevonultak az országba, hogy **tönkretegyék**" (6,5). Az ördög sem hagyja alább. Nem csupán tisztaságunktól, békességünkötől, üdvösségünkötől akar megfosztani. Neki az életünk, az örök életünk kell (János 10,10). Mivel gyűlöli Istent és mindazt amit/akit Isten szeret, mindent bevet azért, hogy elpusztítsa Isten szeretetének az alanyait. Vigyázzunk tehát, ez a harc életre-halálra megy ki, legyünk józanok, és álljunk ellene a hitben (1Péter 5,8-9). Az örömhír az, hogy Istennel ellentétben az ördög nem mindenható, mindentudó és mindenütt jelenvaló. Ahogy Izrael 7 évig adatott Midján kezébe, úgy Isten a mi életünkben is korlátokat állít az ördög tevékenységének megfékezésére. Ennek a korlátnak a falai pedig Mennyei Atyánk újaiból fonódnak, így senki sem ragadhat ki minket az Ő kezéből (János 10,29).

2. Ismerni önmagunkat

- Bírák 6,11-14

Ahhoz, hogy Isten győzelmet adhasson valakinek, nagyon fontos, hogy helyes önismerete legyen. Amikor Gedeonnal találkozunk a Biblia lapjain, egy túlzottan kicsinyes énképpel rendelkező fiatal ismerhetünk meg. Ebből eredően,

folytatás a 3. oldalon

JÖVEL, SZENTLÉLEK ÚR ISTEN!

*Jövel, Szentlélek Úr Isten!
Töltsd bé szíveinket épen.
Mennyei szent ajándékkal,
Szívbeli szent buzgósággal;
Melynek szentséges ereje
Nyelveket egyező hitre
Egybegyűjtte sok népeket,
Kik mondván, így énekeljenek:
Halleluja! Halleluja!*

*Te, szentségnek új világa,
Vezérelj Igéd útjára,
Taníts téged megismernünk,
Istent atyánknak neveznünk!
Őrizz hamis tudománytól,
Hogy mi ne tanuljunk mástól,
És ne légyen több más senki,
Hanem Krisztus, kiből kell bízni!
Halleluja! Halleluja!*

*Ó, mi édes Vigasztalónk,
Légy kegyes megoltalmazónk,
Hogy maradjunk útidban,
ne csüggedjünk háborúnkban!
Erőddel elménket készítsd,
Gyenge hitünket erősítsd,
Hogy halál és élet által
Hozzad siessünk hamarsággal!
Halleluja! Halleluja!*

Az 1. verset latinból németre fordította és a 2-3. verset írta **Luther Márton**

A TARTALOMBÓL

English section - pages 8-9.

Mini Youth Conference in Chicago

Mennybemeneteli, pünködsdi és anyáknap írások

Fogjunk kezét magyarok! - New York; Ifjúsági - Chicagóban

Jegyzet - Horváth Ferenc rovata

Lapozgassuk a Bibliát!

(USPS # 716-300)

POSTMASTER:

Send address changes to:

Evangeliumi Hírnök
Subscription Manager
 12409 Devoe St. SOUTHGATE, MI 48195

Periodicals Postage Paid at
 Wyandotte, MI and Additional Offices

Published monthly by
 the Hungarian Baptist Convention
 of North America, Inc.

Editor / Szerkesztő:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
 1370 Michigan Blvd.,
 Lincoln Park, MI 48146
 Tel: (313) 382-3735
 herjeczki@yahoo.com

Kéziratot, cikket, megjegyzéseiket
 a szerkesztő címére kérjük.

A szerkesztő bizottság tagjai:
Gergely István és Püsök Dániel

Our address on the internet:
<http://www.evangeliumihirnok.net>
 E-mail address: herjeczki@yahoo.com

SUBSCRIPTION / ELŐFIZETÉS

\$25.00 annually

Send subscription and change of address to
 Előfizetést, címváltozást erre a címre kérjük:

BÉLA FÜR, Subscription Manager
 12409 Devoe St.
 Southgate, MI 48195
 Tel.: (734) 284-7107
 furbill@hotmail.com

* * *

Tiszteletbeli elnök / Honorary President
REV. SÁNDOR KULCSÁR
 215-1910 Pandosy Street
 KELOWNA, BC, V1Y 1R6 CANADA
 rev_skulcsar@yahoo.com

SZÖVETSÉGI TISZTSÉGVISELŐK

Elnök / President:
REV. DR. ISTVÁN GERGELY
 225 East 80th Street
 NEW YORK, NY 10075
 gergelyis@gmail.com

Alelnök / Vicepresident:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
 1370 Michigan Blvd
 LINCOLN PARK, MI 48146
 herjeczki@yahoo.com

Titkár / General Secretary:
REV. DÁNIEL PÜSÖK
 104 Emily Anna Street
 Woodbridge, ON, L4H 3H6, CAN
 pusokdaniel@yahoo.com

Pénztáros / Treasurer:
ZSIGMOND BALLA
 2563 Nixon Way
 FULLERTON, CA 92835
 zsigmond@verizon.net

* * *

Q Press Graphic Design Studio
 2124 Rose Villa Street, Pasadena, CA 91107

A SZERKESZTŐ ROVATA

Áldott pünködsi ünneplést kívánok olvasóinknak, ezzel a pünkösdre mutató versemmel:

MÁJUS

*Kellene már és lehetne menni,
 vinni a Jóhírt.*

*Ha tudjuk, tudja meg más is,
 hogy él az Úr, Jézus föltámadott.*

*Lehetne és már kellene menni!
 Amde erőnk nincs.*

Jöjj hát el hozzánk pünködsi Lélek!

Lapunk az utóbbi időben megint kis-sé megkésve jelent meg. Ezt a számot is a hónap második felében, vagy a vége felé kapja kézbe az olvasó (legalábbis a postán érkezőt). Igyekezni fogok, hogy előbbre jöjjünk a lap megjelenésével.

Milyen jó, hogy lapunk *nem napi híreket közöl*, vagy például a választási versengés izgalmas (némelyeknek meg fásasztó) híreit. Egy héttel később – néha 1-2 nap is elég - már nem lenne érvényes, vagy éppen félrevezető lenne a híradás – hiszen a nyilatkozatok, ígé-

retek csak arra a pillanatra fogalmazódtak.

A mi hírük, *a jóhír/evangélium/öröm-üzenet kétezer éves ugyan, de mégis aktuális* – hó-elején éppen úgy, mint végén. Mielőtt mennybe ment volna a Megváltó, megígérte, hogy elküldi a Szentlelket, mégpedig hamarosan. 10 nappal később meg is érkezett, s azóta is itt munkálkodik közöttünk. Követői életében és a gyülekezetekben is.

A *gyülekezeti beszámoló*k viszont időfüggők. A képekről – például ahol gyermekeinket is látjuk -, érzékeljük, hogy halad, nagyon is gyorsan halad az idő. Persze, nem az a legnagyobb baj, hogy öregszünk (bár az is vele jár), hanem az, hogy a kegyelmi idő is rövidül. Kitudja, meddig hirdethetjük még, hogy van megoldás a bűneitől szabadulni vágyó embernek, vagy a megújulásra szoruló hívőnek/közösségnek?! Persze itt sem az a lényeg, hogy hirdessük, mert ezt bízta ránk a megváltó Jézus, s nem kap dicséretet, aki nem végzi feladatát; hanem az, hogy hallaniuk kell az embereknek a megtérés és a megújulás lehetőségéről - hogy el ne vesszenek!

Ezzel a számmal is Jézus Krisztusról kívánunk tanúskodni, Róla, aki egyéneket és közösségeket formál – közelben éppen úgy, mint MABAVISZ-nyi távol-ságban élő testvéreink között. A Lélek szele is fúj; élessze, bátorítsa is félénk, de szolgálni vágyó szívünket!

Korrekción: az áprilisi számunk 7. oldalán *A márciusi Női Konferencia márgójára* című cikk szerzője **Csomai Tünde**. Elnézést kérünk a tévedésért. (szerk)

IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ**TORONTÓ**

2016. május 27-29.

* * *

109. KÖZGYŰLÉS

Ráma tábor, 2016. július 1-3.

Gyermek és tini táborozás,
 közvetlenül a közgyűlés után

Segítsünk torontói testvéreinknek – munkával is, és imádkozzunk az építkezés mielőbbi sikeres befejezéséért!

Visit our Web site at www.evangeliumihirnok.net

GYŐZELMES ÉLET

folytatás az 1. oldalról

bár rengeteg potencia rejlik benne, semmit sem tesz az önmaga és környezet siralmas helyzetének megváltoztatásáért. Az, aki az egész nép szabadítója lehetne, csak egy pár véka búza megmentésén fáradozik. Hogy lett ebből a Gedeonból győzelmes hadvezér? Úgy hogy Isten véleményét részesíti előnyben a sajátjával szemben. Megértette, hogy Isten nem egy bálványimádó korszak bálványozó családjának legkisebb fiát látja benne, hanem az EROS VITÉZT, aki képes felszabadítani az országot a midjáni elnyomás alól. Megláthatjuk tehát Gedeon életében, hogy a győzelem elmaradhatatlan kelléke, az önmagunk helyes ismerete. Azonban, ezt nem a környezetünkre, családjunkra vagy életkorunkra, hanem Istenre figyelve nyerhetjük el.

3. Ismerni Istent

– **Bírák 6,19-40**

A győzelmes élet legfontosabb kelléke a személyes találkozás az Élő Istennel! Isten nélkül lehetetlen a győzelem, hisz Gedeon története egyértelműen bizonyítja, hogy a győzelmeket nem mi aratjuk. Ezeket *mindenestül Isten adja ajándékként nekünk* (Cseri Kálmán). Isten nélkül Gedeon még ellenállásra sem mert gondolni Midjánnal szemben, Isten megismerve a győzelem eszközevé vált. Amíg csak felszínesen ismerte, szíve telve volt Istennel szembeni keserűséggel (6,13), miután valóságosan találkozott Vele, kész volt egész lényével szolgálatába állni. Isten fokozatosan jelenti ki magát Gedeonnak. Előbb bemutatkozik, mint az Élet Istene, aki halál helyett békét kínál az embereknek (6,22-24), majd féltőn szerető Istenként a bálványok lerombolását kéri Gedeontól

(6,25). Ezután megmutatja, hogy Ő egy gondoskodó Isten, aki nem hagyja magára a próbák idején az övét, és a kellő időben állít támogatót Gedeon mellé az apja személyében (6,31-32). Végül pe-

dig megismerteti türelmét és mindenhatóságát Gedeonnal. Türelmét abban, hogy szelíden neveli a jeleket igénylő fiatalémbert, mindenhatóságát pedig abban, hogy képes a természet rendjét saját akarata szerint irányítani (6,36-40). Ezek után, bár még voltak félelmei (7,10), készen áll a küzdelemre, mert rájött, hogy *nincs az az ellenség, ami fölötte Ő ne tudna nekünk győzelmet adni* (Cseri Kálmán).

4. Ismerni az erőforrásokat

– **Bírák 6,33-35; 7,1-25**

Jézus egyértelműen rámutat arra a Lukács 14,28-32-ben, hogy a hívő élet nem egy vakon, tervezés nélkül megélt élet. Igénkben is azt látjuk, hogy Gedeonnak fel kellett készülnie a csatára, és ebben folyamatosan követnie kellett az Istentől kapott utasításokat, bármennyire érthetetlennek is tűntek azok. Gedeon a nagy létszámban látja az esélyt a győzelemre, ezért összetoboroz 32 ezer embert. Isten e helyett Szentlelkével ruházza fel (6,34), bátorságot önt a szívébe (7,9-14) és megmutatja, hogy a hit a kulcs a győzelemre (Zsid 11,32). Gedeon megtapasztalta, hogy Isten legtöbbször nem olyan eszközöket ad a győzelemhez, amit mi szeretnénk. Sőt, sok esetben lecsökkenti az erőforrásainkat, hogy hittel Benne bizzunk és Rá hagyatkozzunk. A Biblia sok helyen bemutatja, hogy Isten akkor dicsőül meg legjobban az életünkben, amikor a lehetetlenből lesz lehetséges, a kicsiből lesz sok és az erőtlénebből erős. (2Kor 12,9-10)

5. Ismerni a csapdákat

– **Bírák 8,1-35**

A győzelmes élet egyik törvénye, hogy egy nagy diadal után nincs vége a háborúnak. Az ördög nem könnyen adja meg magát, és amíg itt a földön élünk, folyamatosan csapdákat állít a hívő emberek elé. Gedeonnal is ezt tette, és szomorúan kell szemlélnünk, hogy több csapdába is beleesett. Az első az volt, hogy elhitette Gedeonnal, hogy nem feltétlenül fontos az Istennel élő kapcsolatot fenntartani. A hatodik és a hetedik részben legalább 10-szer olvassuk, hogy Isten és Gedeon között párbeszéd van. A nyolcadik részben ezt egyszer sem találjuk. Még beszél Istenről, de már nem beszél Istennel. A következő csapda a hatalomvágy és a meggazdagodás volt. A történet elején Gedeon egy jelentéktelen fiatalémbert látja magát. Most a győzelem után királyságot kínálnak neki. Nagy veszélyt hordoz ez a hirtelen státuszváltás, felemelkedés. Szívében

tudja, hogy nem őt illeti meg a dicsőség, ezért szájával elutasítja ugyan az ajánlatot, de szívében határozottan utána nyúl. Meglátszik ez abban, hogy a 7 évig kizsákmányolt és a porig elszegényedett néptől elkéri a zsákmányt, ami rendkívüli segítség lehetett volna a családjaik számára. Milyen király az, akinek nincs aranya? Majd feleségeket vesz, mert a királyoknak sok volt belőlük. Végül pedig mindenki előtt egyértelművé válik a királyság utáni vágya, amikor fiát *Abimeleknek* nevezi el, aminek jelentés: *Az apám király!* Végül az utolsó csapda egy eföd építése volt. Nagyon hajlamosak azok az emberek, akik valamikor jó kapcsolatban voltak Istennel, de eltávolodtak tőle, hogy próbálják megtartani a látszatát az Istenhitnek, de csak olyan feltételek mellett, amit ők határoznak meg. Milyen szomorú, hogy a Baal romboló Gedeonból, saját efödöt építő Gedeon lesz. Igaz, nem a Baalnak építette, hanem az Istennek, de önfejlőleg, Isten megkérdése nélkül, és egyértelműen Isten kijelentett akaratával ellentétben teszi. Sajnos nagy csapda lett ez Gedeonnak és háza népének, mert ide járt paráználkodni az egész Izrael.

Hívó életünk harcokból áll. Sokszor elbukunk, néha győzünk. Ősi ellenségünk ma is szertejár, és életünkre tör. Isten azonban Jézus Krisztusban gyermekeivé fogad minket és győzelemre vezet bennünket. Ne magunkban bizzunk, és ne saját terveink szerint törekedjünk a győzelmes hívő életre! Így lehetetlen ezt elérni. Engedjük, hogy Isten betöltjön Szentlelkével, bátorságot adjon a szívünkbe, és élő hitet, mely által a lehetetlen lehetségesé válik! De ne feledjük, a Sátán életünk végéig csapdákat fog elénk állítani! Fogjuk erősen Isten kezét, figyeljünk megszokítás nélkül az Ő hangjára és engedelmeskedjünk Neki feltétel nélkül! Ebben rejlik a GYŐZELMES ÉLET titka, így adhat Isten győzelmet nekünk.

„Végül pedig: erősödjete meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. Öltéseitek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok.”
Efézus 6,10-13

Püsök Dániel

ÁHÍTAT

Van út a mennybe Jel 11,1-14

És hatalmas hangot hallottak a mennyből, amely így szólt a két prófétahoz: „Jöjjetek fel ide!” És ellenségeik szeme láttára felmentek a felhőben a mennybe. Jel 11,12

János evangéliuma nem számol be a mennybemenetelről. Az egyik legszebb tanítást e témakörben mégis itt olvashatjuk. Valamikor az utolsó vacsora után, és a küldetése beteljesedéséhez vezető nagyhét során a szorongó szívű, az egyre nagyobb feszültségeket jól érzékelő tanítványainak azt mondta a Mester, hogy ne nyugtalanodjanak, van hely az Atya házában. Elmegy, hogy helyet készítsen nekik, és majd visszajön, hogy magával vigye őket. Mi már, akik már olvastuk a teljes újszövetséget, nem kételkedünk Jézus szavaiban. De hogyan érthették ezeket a szavakat a tanítványai? Helyet készít nekünk, s elvisz majd magával? A jeruzsálemi események valahogy nem arra felé mutattak. Mintha az ellenkezője történné... s valóban, azt tettek Vele, amit akartak – kiszolgáltatta önmagát nekik.

Boldog volt és ma is boldog, aki elhíszti a Mester szavait. Életet lehet építeni azokra. Van út a mennybe – mert Jézus Krisztus utat nyitott. S az elkészített helyre elviszi övéit. Amit ott csendesen mondott az övéinek, azt mondja a Jelenések könyvében is, de itt hatalmas hangon, félelmetes jelenségekkel is kísérve: *Jöjjetek fel ide! ... és felmentek* (v12). Ha a jelenségeket nem is értem, az üzenetet azonban igen: Van út a mennybe! Azt is tudom, hogy aki meghívott, el is visz bennünket oda!

Herjeczki Géza

Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van,... sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg... Ha ezt mondaná a láb: „Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része-e?... Az Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta. Ha pedig valamenyny egy tag volna, hol volna a test?... Isten szerkesztette így a testet egybe: az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adva, hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak

egymásról a tagok... Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai...”
1Kor 12,12-21

Joannész Khrüszosztomosz, Konsztantinápoly püspöke a IV. század végén így prédikált a Gyülekezet Szentlélek által biztosított egységéről: *„Sokféleiségünk híján nem lehetnénk az élő testhez hasonlíthatók. Testhez, amiben a részek sokfélesége végül is egy célt szolgál. Ebben az egységben kivétel nélkül, minden egyes tag fontos. Vagyis, éppen megajándékozottságunk sokfélesége biztosítja azt, hogy valóban hasonlíthatóak legyünk az élő testhez.”* Megjegyezte azt is, hogy ez a tanulságos hasonlat túlmutat az egyén autonómiáját biztosító organikus egységen, mert az apostol a Gyülekezetről, mint a Krisztus testéről tanít. A Szentlélek Isten munkája messihi túllendít bennünket az embervoltunkból adódó határokon.

Krisztus testének a „részei” vagyunk tehát, mintha „csak” testrészek lennénk. A születésünktől ránk jellemző másságokat az egység szolgálatába állítja a Szentlélek. Magunktól nem lennénk erre képesek. Ajándékként nyert másságunk haszontalan sáfárai vagyunk a természetünk szerint egészen addig, amíg meg nem történik az, amit ma, Pünkösdvasárnapján ünneplünk: „mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.”

Értékeket vigyáz mindegyikünkre hatva tehát a Lélek, hogy készek legyünk arra, amire formált bennünket az újjászületésben is. Munkájának nem az az eredménye, hogy eltűnnek a különbözőségeink, hanem, hogy az azokból következő sajátosságokkal a Krisztus-test rendelkezésére állunk (görögök és zsidók, rabszolgák és szabadok, „mindnyájan” (13.v.). Az ókort feszítő másságok felsorolásával arról tesz tanúságot az apostol, hogy a Szentlélek Isten egybeszerkeszti és a közös jó szolgálatába állítja mindazt, ami adottságaink és érdekeink okán életellenes irányba sodor na bennünket.

Gyerekesnek tűnik a különböző testrészeket szólító Pál apostol? Figyeljünk csak oda, fontos dolgokat hallunk! Például azt, hogy a sajátos képességekkel rendelkező szem úgy és akkor lát jól, amikor észre veszi végre, hogy önmagában nincs mit és miért látnia. Érdekünk, hogy a Teremtésben nekünk rendelt módon (helyen) éljünk – másokkal. Rendben. Rendes kapcsolatban.

Nagyszerű példa ez a gyülekezetről! Az Isten által rendelt rendes tagjai úgy leszünk, ha számolunk önmagunk esendőségével. A szem nem tud kibicsaklani, de a boka igen. Az a boka,

ami képessé teszi egyébként az embert arra, hogy az egyenetlen terepen ne essen folyton orra. „Kölcsönösen gondoskodnak egymásról a tagok” – olvastuk. Meglódult a test, mert kibicsaklott a boka. Siet a kéz, hogy tompítsa az esést. A szem egy pillantással felméri a terepet. A másik lábat is nógatja az agy, hogy lépjen már a felsőtest alá. A fülnek most nincs sok tennivalója, de ha látnánk az arcunkat! Az arcizmok, és mélyebben a többi, olybá csúfítják az ember képét, hogy azt egyikünk sem szeretné újra látni. Aztán jönnek az érzések, hogy sírjunk, vagy nevéssünk, segítséget kérjünk, vagy embert látni se akarjunk... Szóval, jó tudni azt, hogy jobb élő kapcsolatban lenni a „test többi tagjával,” nem?

Mindez egy „testben,” ami a Krisztusé. Én, te, ő, mi, ti, ők – a Szentlélek adta egységben, ahol nem vész el az egyén, mert végre *rendben* van: a Krisztus-testben, a Szentlélek által.

Adjunk hálát a Szentlélek munkájáért!
Novák József

Lapozgassuk a Bibliát!

„Szentlélek” az Ószövetségben

- 1. A föld pedig kietlen és pusztá volt, sötétség volt a mélység színén, és Isten Lelke lebegett a vizek felett.*
- 2. ...attól a naptól fogva az ÚR lelke hatalmasan Dávidra szállt.*
- 3. Íme, a szolgálóm, akit támogatok, választottam, akiben kedvemet lelem. Lelkemem adtam belé, törvényt hirdet a népeknek.*
- 4. Uramnak, az ÚRnak lelke van rajtam, mert fölkent engem az ÚR, hogy örömhírt mondjak a szegényeknek.*
- 5. Lelkemem adom belétek, és azt cselekszem, hogy rendelkezéseim szerint járjatok.*
- 6. Ekkor prófétáltam, ahogyan parancsolta. A lélek pedig beléjük hatolt, megelevenedtek, és a lábukra álltak.*
- 7. Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem. Ne vess el engem a te orczád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem.*
- 8. Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! azt mondja a Szeregeknek Ura.*
- 9. Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizeket a szárazra; kiöntöm lelkemet a te magodra.*
- 10. És léssen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok...*
- 11. Míg végül kiöntetik ránk a lélek a magasból, és a pusztá termőfölddé lesz.*

MENNYBENÉZŐ

Egészen másként gondoltam Kanadára, miután a kelownai testvérek értesítettek arról, hogy szeretnének lelkipásztoroknak meghívni néhány évre. Nyomban kiderült, hogy túl keveset tudok az említett országról, aztán magukat kínálták a lehetőségek, hogy jobban megismerjem. Magyarországon éppen akkortájt sorozatban közöltek a TV-ben légi felvételeket Kanada keleti partvidékéről. A világhálón pedig gyönyörű videofelvételekre találtam Kelownáról. Mondanom sem kell, hogy mekkorát nőtt az érdeklődésem irántuk.

Hasonlóképpen jártam a mennybemeneteli szolgálatomra készülve. Lehetetlen volt nem említeni, hogy hová emelkedett fel, távozott el Jézus. A Mennybe!

Aztán olvastam: *szemük láttára fel-emeltetett, és felhő takarta el Őt a szemük elől. Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában* (ApCsel 1,9-10). Hirtelen belém hasított a kérdés: **mit tudok én a Mennyről? Hogyan készülök oda?**

Lelkem, szemem megakadt néhány újszövetségi bibliaversen. Az Úr Jézus azt tanította, hogy „*Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljétek és örvendeztetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, akik előtettek voltak.*” (Mt 5,11-12) Nem akármilyen, hanem bőséges, hatalmas, nagy jutalomról van itt szó. Nem e földön kapjuk meg, hanem a Mennyben.

A gyakran idézett imádságunk így kezdődik: „*Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...*” (Mt 6,9) Egy adott helyet inkább az ott jelen levő személyek tesznek nagyon vonzóvá számomra. Természetesen a körülmények sem semlegesek. Nos, a Mennyben Atyánk jelenlétét korlátlanul és zavartalanul élvezhetjük. Azét az Atyáét, Akivel Jézus Krisztus békített ki.

A következő versben olvassuk: „*Jöj-jön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.*” Tehát a mennyi állapotok, viszonyok etalon, minta értékűek. Micsoda kiváltság ott élni le az örökkévalóságot, ahol mennyi Atyánk akarata tökéletesen érvényesül!

Néhány verssel arrébb találjuk: „*Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tol-*

vajok ki nem assák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.” (Mt 6,19-21) A mennyi értékrend, a mennyi biztonság tárul szemünk elé. Költözködéskor, idősök otthonába vonuláskor, elhalálozáskor derül ki, hogy mennyi értéktelen, haszontalan kacatot halmoztunk fel és tároltunk! Energiát, erőt, helyet, időt, pénzt raboltak el tőlünk. Netalán még egészséget, nyugalmat is!

Imahetek és ünnepek alkalmával szoktuk gondosan beosztani, hogy mikor, melyik imaházban vagy templomban találkozunk. Jézus nyilatkozta: „*mondom nektek, hogy sokan eljönek napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Abrahámmal, Izsákkal és Jákobbal a mennyek országában.*” Akkor már nem lesz szükség az említett szervezésre. A Menny egy olyan hely, ahol minden valódi hívő otthon lesz! Ott valósul meg hiánytalanul az Istenre hangolódásunk, imádatunk!

E földön előfordulhat, hogy ki sem tudják olvasni, mondani a nevünket. Máskor elfelejtjenek belefoglalni egy beszámolóba, esetleg tudósításba. Elfelajthatnak köszöneti, megemlíteni név szerint. Még a nevünket is összecserélhetik máséval. Megváltónk így oktatta tanítványait: „*...azon ne örüljétek, hogy a lelkek nektek engednek; hanem inkább azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.*” (Lk 10,20) Ott nincs tévedés sem az íráskor, sem az olvasáskor! Ott van-e a te neved is?

A Mennyben nincs előítélet, elbizakodottság! Minden megtérő bűnösnek hirdette Jézus: „*Mondom nektek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogy nem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre.*” (Lk 15,7) Igazi, őszinte örömmel fogadnak. Oda érdemes igyekezni!

Mit tudhatunk még a Mennyről? Pál apostol vallja: „*...tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben.*” (2Kor 5,1)

Jelenleg egy bérelt lakásban tartózkodunk. Egy év múlva eladhatja a tulajdonosa. A Menny nem eladó! Megváltott testben örökké ott lakhatunk!

A Mennyben hangzanak el a leghitelesebb, leghatalmasabb bizonyágtételek. Az ottani program nem erőtlenségek, nem silány, nem üres. János apostol írja: „*...három vannak, akik bizonyágot tesznek a mennyben, az Atya, az Ige és a Szent Lélek: és ez a három egy.*”

Senkinek sem fog hiányozni a Mennyben a Sátán és gonosz hada. Nem lesz több kísértés, gyötrelmek, hazugság! (Jel 12,7-12)

István, az első vértanú, aki teljes volt Szentlélekkel, halálának órájában látta és beszámolt a körülötte állóknak, a megnyílt Mennyről, benne Isten dicsőségéről és Jézusról, amint áll a jobbán, őt haza hívja. (ApCsel 7,55-56) Mi mit és kit fogunk akkor látni? Emeljük fel tekintetünket, mert közeleg váltásunk!

Vass Gergely, Kelowna

SZÜLETENDŐ GYERMEK PÁRBESZÉDE ISTENNEL

Egyszer egy gyermek megszületni készült, és így szólt az Istenhez:

- *Azt beszéllek, holnap leküldesz a Földre, de hogyan fogok élni ott, hisz kicsi és védtelen vagyok?*

Isten azt válaszolta:

- *A sok angyal közül kiválasztottam neked egyet, aki várni fog téged és vigyázni fog rád.*

- *De itt a Mennyországban nem csinállok mást, csak énekelek és mosolygok... Erre van szükségem, hogy boldog lehessenek - mondta a gyermek.*

- *Az angyalod mindennap fog énekelni neked. És érezni fogod a szeretetét, és boldog leszel.*

- *És hogyan fogom megérteni az embereket, ha nem értem a nyelvüket?*

- *Az könnyű! Az angyalod meg fogja tanítani neked a legszebb és legédesebb szavakat, amiket valaha is hallani fogsz, és az angyalod türelemmel és gondossággal meg fog tanítani beszélni.*

A gyermek felnézett Istenre és így szólt:

- *És mit fogok tenni, ha veled akarok majd beszélni?*

Isten rámosolygott a kisdre és azt mondta:

- *Az angyalod össze fogja tenni a kezeidet, és megtanít imádkozni.*

A gyermek kissé szomorúan folytatta:

- *Úgy hallottam, hogy a Földön rossz emberek is vannak. Ki fog engem megvédeni tőlük?*

Az Isten megölelte a gyermeket és azt válaszolta:

- *Az angyalod óvni fog téged akkor is, ha az az élete kockáztatásával jár.*

- *De mindig bánatos leszek, mert nem láthatlak téged.*

- *Az angyalod mindig beszélni fog neked rólam, és meg fogja mutatni, hogyan juthatsz vissza hozzám, habár én mindig melletted leszek.*

Ekkor, bár nagy békesség volt a Mennyben, már hallani lehetett a földi hangokat. A gyermek sietve kérdezte:

- *Istenem, ha most mennem kell, kérek, áruld el nekem az angyalom nevét!*

- *Az angyalod neve nem fontos. Egyszerűen így fogod hívni: Édesanya!*

szerzője ismeretlen

FOGJUNK KEZET - NEW YORK

AZ ELSŐ ÖTVEN ÉV

Fogjunk kezét magyarok, a neve annak az alkalomnak, amit idén áprilisban másodjára rendeztünk meg a new yorki magyar imaházban. A rendezvény célja kettős: egyrészt szeretne lehetőséget teremteni, hogy egy délután erejére összehozza azokat a magyarokat, akik valaha a gyülekezet tagjai voltak. Másrészt az alkalom szeretne a városban élő magyarság felé is hívogatni és Krisztust felmutatni.

Idén 110 éves lesz a magyar baptista misszió New York-ban. Az alkalom ennek megfelelően egy visszatekintés szeretett volna lenni, kivetítés előadásban dolgoztuk fel a gyülekezet első ötven évét: 1906-1956. A cél nem a nosztalgizálás volt, hanem a tanulás. Magunk is, akik felkészültünk erre az előadásra, meglepődtünk mennyire nincs semmi új a nap alatt. Ugyanazok a nehézségek, ugyanazok a bálványok, ugyanazok a válságok, ugyanazok a bukások és ugyanaz a megtartó Isten ma és 100 évvel ezelőtt.

A kiindulópont egyszerű volt: new yorki magyar imaház. Ez három dologot foglal magába: new yorki, magyar és baptista. Ahhoz, hogy valaki bármilyen okból, valaha is átlépje ennek az imaháznak a kapuit, legalább kettő igaz kellett, hogy legyen rá. Ha tehát meg akarjuk érteni a történetünket, akkor meg kell értenünk a történetét ennek a három dolognak külön-külön. Ennek megfelelően három dologról beszéltünk: a magyar immigrációról, a városról és a gyülekezetéről. Az első kettőt különös figyelemmel tárgyaltuk, hiszen ez a két aspektus egy kívülről érkező embert is érdekelhetett.

IMMIGRÁCIÓ

1870 és 1920 között hozzávetőlegesen 2 millió magyar vándorolt ki az Amerikai Egyesült Államokba. Ez hatalmas szám, ha figyelembe vesszük, hogy Magyarország lakossága a legutóbbi census szerint kevesebb, mint 10 millió. Az első észrevétel az volt, hogy míg manapság mindenki repülőn érkezik, addig akkoriban egy sokszor több hetes hajóút végén érkeztek meg az emberek. Míg mi rendszeresen „skypolunk” az otthonmaradottakkal, az interneten olvassuk az otthoni híreket, addig ez a századeleji elődeinknek sokkal nagyobb, traumatikusabb elválás, legtöbbször egy életre szóló szakítás volt. Ez, illetve az akkori kevésbé pluralisztikus kultúra is, arra sarkalt sokakat, hogy teljesen, szinte egy generáció alatt aszimilálódjanak. Számítalan magyar

származású 80 év körüli emberrel találkozok ma is, akiknek a szülei ebben a korban jöttek, de ők egyáltalán nem beszélnek a magyar nyelvet. Ez egy érdekes kontrasztot is adott a mai misszió számára. Lehet, hogy ma számszerűen kevesebben vannak a magyarok, de sokkal inkább érdekelték abban, hogy megtartsanak valamit a magyarságukból. Ez a szándékuk egy kitűnő kapcsolódási pont lehet.

Érdekes volt azt is meglátni, ami nagyon hasonló a mai kivándorlóban és a 100 évvel ezelőttiben; ehhez csak gondolatban követni kellett az útjukat. Akik jártak már New York-ban, azok tudják, hogy a hajó a Verrezano szoroson át érkezett meg, és a Hudson torkolatában lévő Ellis Islanden kötött ki. Ehhez azonban a hajónak először el kellett haladnia a Szabadság szobor előtt. Sokan nem tudják, hogy az 1886-ban felállított réz szobor eleinte nem zöld, hanem aransárga volt. Csak később, 1902 és 1906 között zöldült be a szobor a réz oxidációja miatt. Egész addig a mesziről közelítő hajó utazóinak lenyűgöző látványban volt része. Olyan volt, mintha egy hatalmas aranszobrot látnak volna magasodni. Joggal érezhették úgy sokan, hogy megérkeztek a bőség földjére. Az ellis island-i múzeumban van is egy találó idézet egy korabeli bevándorlótól, ami szabad fordításban így hangzik: „Mikor ide jöttünk, azt hittük, az utak aranyból vannak kikövezve. Aztán megláttuk, hogy dehogyan. Aztán megláttuk, hogy egyáltalán nincsenek kikövezve. Aztán végül beláttuk, hogy nekünk kell kikövezni.” Ez egy olyan életérzést ír le, amivel a hallgatóságban sokan tudtak azonosulni. Jöttünk nagy álmokkal, könnyedén, azt hittük ez a Kánaán, de rájöttünk, hogy itt is ugyanúgy van gond, nagyon sok munka várt, és talán egy kicsit bölcsőbbek is lettünk: ez sem a végső otthonunk. Ez az életérzés akaratlanul is összekovácsol minket bevándorlókat, hívőket és hitetleneket; de talán mi hívők utat tudunk mutatni azoknak, akik még mindig keresnek.

VÁROS

A második nagy téma, amit érintettünk, az a nagyvárosi lét. Ez egy megkerülhetetlen eleme a létezésünknek itt New Yorkban. Ez ugyanúgy megkerülhetetlen volt 100 évvel ezelőtt is. Valaki egyszer úgy definiálta a nagyvárost, hogy a tér hiánya az emberek között. Városkutatók szerint a város nem attól város, hogy sokan vannak benne, hanem attól, hogy sűrűn. Az ókori városok sokszor nem voltak nagyobbak pár

ezer embernél, a népsűrűség mégis a többszöröse volt a mai New Yorkénak. Ez annak volt köszönhető, hogy az ókori városokat fallal kellett körülvenni, és emiatt az embereknek egy nagyon limitált térségben kellett élniük. Ezért volt lehetséges, hogy ezekben a városokban a népsűrűség elérte a 60000 fő/km², míg a mai Manhattan sűrűsége is csak 25000 fő/km². Ez a sűrűség magyarázza, hogy a város egyszerre nagyon jó és nagyon rossz. Egyrészt nagy áldás, másrészt hatalmas kihívás: ez a sűrűség ugyanis mindent felerősít. Az ember sokkal „intenzívebb” formában jelenik meg; bünei is sokkal erősebben jelennek meg, de a pozitív vonásai is.

Valóban a Biblia is hasonló képet tár elénk. Egyrészt megmutatja, hogy hogyan jelenik meg az a sok gonosz a városokban (Bábel, Sodoma és Gomora, Ninive, etc.), de ugyanakkor azt is bemutatja pl. a 104-dik Zsoltárban, hogy *“Vannak, akik bolyongtak a pusztában, úttalan utakon, nem találtak lakott várost. Éheztek is, szomjaztak is, elcsüggedt a lelkük. De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kimentette őket szorult helyzetükből. A helyes útra vezette őket, hogy lakott városba jussanak. Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért”*. Azaz a város Istentől jött menedék és áldás is lehet. Később pedig Jeruzsálem mint Isten városa jelenik meg, sőt Isten nekünk a Jelenések könyvében egy csodálatos várost ígér. A város tehát nem gonosz önmagában, és tévedés lenne valamiféle hívő göggel járkálni New York utcáin. Felolvastuk Jeremiás számunkra is időtálló szavait: *“Így szól a Seregek ÚR, Izrael Istene az egész fogoly néphez, amelyet fogságba vittek Jeruzsálemből Babilóniába: Építsetek házakat, és lakjatok bennük! Ültessetek kerteket, és egyétek azok gyümölcsét! Házasodjatok, szülessenek fiaitok és leányaitok! Házasítsátok meg fiaitokat, és adjátok férjhez leányaitokat! Szüljenek azok fiúkat és lányokat! Szaporodjatok, és ne fogyjatok! Fáradozzatok annak a városnak békességén, ahová fogságba vitteteket benneteket, és imádkozzatok érte az ÚRhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!”* (Jeremiás 29).

A demográfiai adatokat böngészve érdekes volt észrevenni, hogy az 1900-as évek elején a népsűrűség kétszerese volt a mainak Manhattanben: kb. 50000 fő/km². Tehát eleink nemhogy kevésbé, de sokkal inkább ki voltak téve mindezeknek a lelki kihívásoknak, amit egy város jelent. Két példát hoztunk fel, az egyik Bábel tornyai voltak. New Yorkról beszélve megkerülhetetlen a párhuzam. Hosszú évtizedekig New York adta a

legmagasabb épületeket a világnak. A magyar közösség tőszomszédságában épültek a hatalmasabbnál hatalmasabb épületek: Woolworth Building, 40 Wall Street building, Chrysler Building, Empire States building és a World Trade Center. Ezek mindegyike valaha a föld legmagasabb épületei voltak, mégha csak pár nap erejéig is. Azonban az ember semmit sem változott az évezredek alatt. Mindig is magának akart nevet szerezni.

Elmeséltük például, hogy mikor Chrysler megtudta, hogy a 40 Wall Street Building magasabb lesz mint az ő épülete, akkor csináltatta a jellegzetes „süveget” az épületére, hogy túlszárnyalja a vetélytársat. Terve bevált, de csak röpké pár hónapig sütkérezhetett a dicsőségben, mert addigra felépült az Empire States Building. Figyelmeztetés volt ez magunknak, hogy egy olyan kultúrában élünk, ahol mindenki a legnagyobb akar lenni, ezért ma is nagyon „üt” Jézus szava, hogy aki a legnagyobb akar lenni, annak a legkisebbnek kell lennie. Utána még beszéltünk röviden Sodomáról és Lót családjáról. Ez egy jó átvezetőnek bizonyult, hogy beszéljünk a gyülekezetéről. Mert lehetetlenség megmaradni a városban hívő közösség nélkül.

GYÜLEKEZET

Tudták ezt a régiek is, és már a kezdetektől keresték a közösséget Krisztusban. Eleinte a Lower East Side-on találkoztak, aztán ahogy az 1920-as évek végére a magyarság többsége átköltözött az Upper East Side-ra, a gyülekezetek követték őket oda. Nem volt ez másként a baptista közösséggel sem. A gyülekezet 1906-ban alakult meg Sívák János úttörő munkájának köszönhetően, majd a mai helyét 1918-ban vásárolta meg, 25000 dollárért (jó befektetésnek bizonyult). Ebből 8000 dollárt Colgate, a híres fogkrém mágnás adott. Állítólag a gyárában dolgozó magyar baptista asszonyok kivívták elismerését ennek a hívő embernek. Sajnos sok részletet nem tudunk, hogy hogy történtek ezek a dolgok pontosan, de annyi bizonyos, hogy nagyon sok magyar embernek jelentett ez a hely Krisztusban közösséget.

Az átforgás nagyon nagy lehetett. Ezt onnan tudjuk, hogy az 1936-os tablón kiemelnek egy nőtestvért, nevezetesen, hogy ő volt az egyetlen, aki jelen volt az 1906-os alapításakor is. Ez azt jelentette, hogy harminc év alatt teljesen kicserélődött egy több száz fős gyülekezet. A gyülekezeteink történetei, lehet, nem a legnagyobb sikertörténetek, de nekem pont ez volt a legszebb bizonyágtétel: az emberek jönnek és mennek, de Isten mindig talál módot, hogy gondoskodjon

CHICAGO

Április 1-3. között Chicagóban ülésezett az *Iffjúsági Szövetség* vezetősége (Dr. Kulcsár Zsolt, Juhász Róbert, Gergely Ruth és Fodor István). Velük érkeztek még heten *New Yorkból*, hatan *Detroitből* és egy fiatal *Alhambrából*. A megbeszélésre szombat délelőtt került sor. Délután szervezett szabadió program volt a vendég és a helyi fiatalok számára. Este 6 órakor volt a vacsora, és 7 óra körül kezdtük a közös ifjúsági alkalmat dicsőítéssel, amiben *Kukucska Gábor* és csapata vezetett bennünket, majd *Juhász Robitól* hallgattunk meg egy tanítást a tanítványság fontosságáról a korintusi első levél, 9. részéből. Az előadás után nagyszerű beszélgetés indult el a témában, amit egy rövid, a tanítványság témakörét kifejtő videóbejátszás és a helyi lelkipásztor részéről egy igei bátorítás zárt. Imádsággal és énekléssel fejeztük be az összevont ifi alkalmat.

Fodor István vezetett. Arra kértek bennünket, hogy olyan emberekkel imádkozzunk hármás-négyes csoportokban, akikkel még nem imádkoztunk eddig, és végül hangosan is imádkozzon egy-egy ember a csoportból. Kicsit más volt (jobb volt?) mint a megszokott baptista imaóra.

A chicagói fiatalok ad-hoc dicsőítő csapata segített bennünket még jobban ráhangolódni *Kulcsár Zsolt* igei szolgálatára, ami ezúttal a *tanítványság jellemzőiről* szólt a Lukács evangéliuma 9. rész alapján. Az igehirdetés után úrvacsoráztunk.

Ebédeltünk, és folytattuk a délutáni istentisztelettel. A new yorki és a detroiti csoport is szolgált énekekkel, versekkel és bizonyágtételekkel. Az igehirdetés fő gondolata a tanítványság kihívásairól szólt a János evangéliuma 20. rész alapján. Az igehirdetést a helyi lelkipásztor végezte.

Mindnyájan éreztük, hogy a hétvége témája olyan fontos és mély volt, hogy azt alig kezdtük el érinteni az előadá-

Az est további része (9 óra után) játékos vetélkedőkkel és beszélgetéssel telt. A helyi fiatalokkal együtt 37-en voltunk a szombat esti alkalmon.

Vasárnap reggel rendhagyó imaáhitattal kezdtük, amit *Balla Zsigmond* és

az övéiről. Ebben használja Isten ezt a gyülekezetet is, már 110 éve.

Személyes bizonyágtétel

Az alkalmat egy interjúval zártuk, amikor Torma Erzsike néni faggatuk arról, hogy mesélje el a saját immigráns történetét. Milyen volt New Yorkba megérkezni, és mit jelentett neki ez a gyülekezet? Sok felemelő és sokszor vicces történetet mesélt, mely mind Isten gondviselését és soha el nem múló szeretetét mutatta meg.

Dr. Árgyelán Miklós

sok és a fórumbeszélgetés során. Az is nyilvánvaló volt, hogy a fiatalok éhesek és szomjasak az igazságra, és őszintén keresik a válaszokat kérdéseikre.

Malakiásnál olvasunk egy érdekes mondatot mely jól összefoglalja a hétvége lényegét: „*Akkor tanakodtak egymással az Urnak tisztelői, az Ur pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték ölelte azoknak, akik félik az Urat, és becsülik az Ő nevét... és megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között és a között, aki nem szolgálja Őt.*” Malakiás 3: 16, 18.

A háttérben ezúttal is ott voltak szolgálatkész családok és testvérnők, akik nélkül nem jöhettek volna létre ez a csodálatos hétvége. Hála van a szívünkben mindazért, amit Isten készített. Övé legyen minden dicsőség! **L. J.**

MINI YOUTH CONFERENCE IN CHICAGO

The weekend in Chicago was time well spent and I am glad I was able to be a part of it. It wasn't the traditional youth conference where everyone from each city came; instead, it was a weekend where the youth leaders decided to come together and talk about the future with the youth and the youth leaders brought their respective youth with them as well. There was an added bonus to a member, as *Zsigmond Balla* from California also came. So, you could say that this was a mini youth conference. However it is looked, it was a great time all in all and I look forward to more of these get-togethers in the future with the other cities involved with the youth.

Saturday morning was the time when the youth leaders- *Zsolt Kulcsar, Ruthie Gergely, Istvan Fodor, and I*- got together and discussed future plans for the youth. After the discussions, I really felt excited and ecstatic about the future for the youth but at the same time I realized that we all have to do more than just talk. We have to go head on with our plans and go with the guidance of the Holy Spirit, otherwise these plans we have will just go to waste. So, I encourage anyone and everyone who reads this to pray for the youth and the youth leaders that we may grow together with Jesus Christ as our leader. The world is not getting any better and it's up to us to save the people and plant that "seed" in their hearts and change the world.

The theme of the weekend was discipleship. I don't think that this topic could've been picked on a better time than this weekend in Chicago. We had discussions with the youth during Saturday night and I felt like that was truly beneficial for all who were partaking of that night. Multiple questions were asked about discipleship and we got to here answers from different people and those who shared their experiences with discipleship. On Sunday, we heard great sermons from Zsolt testver and *Lukacs testver, the pastor for the Hungarian Baptist Church* in Chicago. The message that really got to me during these sermons was the fact that

how the world today is really focused on "me". A good example was when Zsolt brought up the subject of selfies. People do whatever they can to take a good selfie and post it on social media and see how much likes, comments, and shares they get. Some go to the extreme and end up killing themselves with taking daring and life risking selfies. In fact, selfie accidents have killed more people than sharks have in the year of 2015. This was an eye opener for me when I heard this from Zsolt. What is the point of all this? We see that the culture of the world is all about me, me, and me. That's not what discipleship is about and we have to get that straight if we want God to

move and do changes in our lives. We have to know how to put our self second and God first. That's what the world needs to do too if it wants true peace, love, and prosperity. But the world won't find out by themselves, we have to show the example and go out and preach the gospel through our words and, most importantly, our actions.

This weekend was a pleasure for me to be involved in because I felt like all of us got closer with one another with respect to our walk with Christ. I really enjoyed the time I spent with the Chicago youth and the other youth groups that came to this event. From hanging out together and playing games, to hearing God's word and worshipping our Lord and Savior, Jesus Christ, I loved every minute of it. Thank you to the Chicago church and everyone who made this weekend an incredible one. May God bless each and every one of you and may he provide what is necessary in your lives.

Robert Juhasz

A NEW CREATION

This is Pentecost. God effects a new creation. The old is gone; the new has come. Through a massive invasion of grace, a valley of dry bones gets a new lease of life. A dispersed and confused people find a new togetherness and speak a new language.

People drenched with fear and savaged by disappointment now experience the miracle of renewal. The dead are raised to life again. Order replaces chaos; new community displaces wayward individualism.

They thought the day of their liberation had come, but it turned into a nightmare. Then, at Easter, it became clear that they had survived the night of gloom and had arrived at a new dawn with joy. Now, with the Son ascended, what were they to expect?

They waited in Jerusalem. Passover was to be followed by Pentecost. Easter joy was to be consolidated into a lifelong blessing as, through divine empowerment, God opened up for everyone the path to new life.

The signs of the new creation are clear. The mighty wind of the Spirit is blowing; tongues of fire descend, not to consume each and all, but to constitute a new community. The gift that is given is for everyone. This is nothing less than a community transformation. This is a new creation. There is resurrection on a vast scale. The church comes to full fruition.

Pentecost is not merely about God creating new individuals. It is, instead, about the formation of a new community -- the community of the Holy Spirit. If the Son has been withdrawn, God is still present, breathing new life, strengthening bonds of love, giving abundant energy for the execution of an exciting mission. The gift that God gives is eternal life, proclaimed in preaching and signified in baptism. The illumination and empowerment given constitute the community for its mission.

Yet, do we not long to see the unmistakable signs of this gifted and vibrant community at work again -- fashioning friendship, making disciples, inspiring selfless service? Where is the joy, the love, the peace that the life-giving Spirit gives? Where is the passion for engagement in the mission on which God sends this beloved community?

This Pentecost, may the God-formed, Spirit-shaped community rise up again, claiming its heritage in Christ, discerning its unity and grasping the gifts it has received to fulfill its mission.

Baptist World Alliance, bwanet.org

President Washington declared a **National Day of Prayer**, as did President John Adams when France threatened war, President Madison during the War of 1812, President Tyler when the previous president died, and President Taylor during a cholera epidemic. President Buchanan proclaimed a Day of Prayer to avert civil strife, as did President Lincoln during the Civil War, President Johnson when Lincoln was shot and President Woodrow Wilson during World War I. In 1952, President Truman made the National Day of Prayer an annual event, stating: *"In times of national crisis when we are striving to strengthen the foundations of peace...we stand in special need of Divine support."* President Reagan made it the first Thursday in May, stating: *"Americans in every generation have turned to their Maker in prayer... We have acknowledged both our dependence on Almighty God and the help He offers us as individuals and as a Nation...Now, Therefore, I, Ronald Reagan, President of the United States of America, do hereby proclaim MAY 5, 1988, as a National Day of Prayer. I call upon the citizens of our great Nation to gather together on that day in homes and places of worship to pray."*

MAY 12, 1502, **Christopher Columbus** began his last voyage. Afflicted by Caribbean hurricanes, Columbus recorded seven months later: "The tempest arose and wearied me so that I knew not where to turn, my old wound opened up, and for 9 days I was lost without hope of life; eyes never beheld the sea so angry and covered with foam. The wind not only prevented our progress, but offered no opportunity to run behind any headland for shelter; hence we were forced to keep out in this bloody ocean, seething

MISSIONARY FUND

The purpose: supporting the missionary initiatives of our young people. Donations from this fund will be allocated by the Missionary and Benevolence Board at its mid-year meetings. The written applications addressed to the MBB should state the goals and the duration of the mission trip, and should include a letter of support from the pastor of the applicant.

Contributions can be mailed to the Treasurer (address on page 2).

like a pot on a hot fire. The people were so worn out that they longed for death." Columbus' son, Ferdinand recorded on December 13, 1502, how a waterspout passed between the ships; *"the which had they not dissolved by reciting the Gospel according to St. John, it would have swamped whatever it struck... for it draws water up to the clouds in a column thicker than a waterbutt, twisting it about like a whirlwind."* Columbus' biographer, Samuel Eliot Morrison described: *"It was the Admiral who exorcised the waterspout. From his Bible he read of that famous tempest off Capernaum, concluding, 'Fear not, it is I!' Then clasping the Bible in his left hand, with drawn sword he traced a cross in the sky and a circle around his whole fleet."*

American Minute with Bill Federer

THE SILENT SERMON

A member of a certain church, who previously had been attending services regularly, stopped going. After a few weeks, the minister decided to visit him. It was a chilly day. That evening, the minister found the man at home all alone sitting by a blazing fire. Guessing the reason for his minister's visit, the man welcomed him, and led him to a comfortable chair near the fireplace and waited.

The minister made himself at home but said nothing. In the grave silence, he contemplated the dance of the flames around the burning logs. After some minutes, he took the fire tongs, carefully picked up a brightly burning ember and placed it to one side of the hearth all alone. Then he sat back in his chair, still silent.

The host watched all this in quiet contemplation.

As the one lone ember's flame flickered and diminished, there was a momentary glow and then its fire was no more. Soon it was cold and dead.

Not a word had been spoken since the initial greeting. The minister glanced at his watch and chose this time to leave. He slowly stood up, picked up the cold, dead ember and placed it back in the middle of the fire. Immediately it began to glow once more, with the light and warmth of the burning coals around it.

As the minister reached the door to leave, his host said, with a tear running down his cheek,

- Thank you so much for your fiery sermon. I shall be back in church next Sunday.

Author Unknown

SZÖVETSÉGÜNK GYŰLEKEZETEINEK CÍMJEGYZÉKE

ALHAMBRA (Los Angeles), CA
2216 S. Fremont Avenue,
Alhambra, CA 91802
Lelkipásztor: *Novák József*

CHICAGO, ILLINOIS
5757 West Windsor Ave.,
Chicago, IL 60630
Lelkipásztor: *Lukács János*

CELEVAND, OHIO (Bethania)
4124 Stickney Avenue,
Cleveland, OH 44109
Lelkipásztor: *Kulcsár Sándor*

DETROIT, MICHIGAN
1362 Chandler,
Lincoln Park, MI 48146
Lelkipásztor: *Dr. Herjeczki A. Géza*

NEW YORK, NEW YORK
225 East 80th Street,
New York, NY 10075
Lelkipásztor: *Dr. Gergely István*

PALM BAY, FLORIDA
2810 Fordham Road NE,
Palm Bay, FL 32905
Rev. *Joel Sathe* (angolul)

TORONTO, CANADA
157 Falkirk Street,
North York, Ont, M5M 4K4, Canada
Lelkipásztor: *Püsök Dániel*

MELBOURNE, AUSZTRALIA
Első Magyar Baptista Gyülekezet
130 Railway Pde.
Noble Park, VIC. 3174
Lelkipásztor: *Horváth Ferenc*

*További gyülekezetek,
némi együttműködéssel:*

KELOWNA, BC, Canada
Magyar Keresztyén Misszió
Kelowna, BC
Lelkipásztor: *Dr. Vass Gergely*

KIPLING, SASK. CANADA
Calvary Baptist Church
Kipling, SK. S0G 2S0 PO Box 90
Pastor: *Rev. Richard Barta*

VENICE, FLORIDA
Nyitott Biblia Gyülekezet
165 N Jackson Rd. Venice FL 34292
Lelkipásztor: *Kulcsár Attila*

JEGYZET

Család: mentsvár vagy fészek? Hogyan tekintünk a családra?

„Magyarország hagyományosan családközpontú ország” - vallja egy szociológus, akit a családok helyzetével kapcsolatosan kérdeztek. A véleményt olvasva, kezdtem örülni, hogy valami jóban, mi magyarok is elől járunk. Aztán tovább olvasva az írást, hamar ellillant a jókedvem. Illető szociológus ugyanis úgy véli, hogy a család-központúság oka részben az, hogy az emberek bizalma általánosságban nagyon alacsony a külvilág, azaz a különböző intézmények, illetve más emberek irányába, így az utolsó biztonságos „mentsvárként” tekintenek a családra. Ezek szerint a magyarok azért családcentrikusak, mert bizalmatlanok. Kérdelem én: hogyan tudnak a családtagok egymás irányába bizalommal viseltetni ott, ahol a kívül valók irányába teljes a bizalmatlanság? Vagy éppen ez erősíti a családon belüli bizalmat?

Nagyon érdekes, hogy a Bibliában nincs pontosan a „család” szóval fordítható kifejezés. A „ház”, „háznép”, kifejezés fordítható családnak. Ezért nem tévedünk, ha úgy tekintünk a családra, mint „fészekre”. A fészek az otthont, a biztonságot jelenti. Azt a helyet, ahol gondoskodnak, hogy a következő nemzedék felnőjön. Azt a helyet, ahonnan szárnnyra kelnek a fiókák, és ahova természetesen vissza-vissza lehet térni otlatmat, biztonságot keresni.

A Szentírásból tudjuk, hogy a család célja a sokasodás, hiszen Isten terve a föld benépesítéséről szól. Manapság, amikor egyre többet hallunk földgolyónk túlnépesedéséről, az igazán fontos kérdés mégis az, hogy istenfélő, Istent imádó, Neki engedelmeskedő, Róla bizonyosságot tevő emberek népesítik-e be földünket?

Legyenek családjaink istentiszteleti közösségek, gyülekezeteink pedig lelki családok! Annak idején az öskezresztység is házi gyülekezetekben izmosodott meg. Bárcsak lennének a hívó családok, és a lelki családok olyan fészkek, ahonnan madárfiókák módjára kiröppennénk az evangéliummal széles e világra!

Horváth Ferenc

Gyümölcsöket!

Az Úr vérét iszod, s gyümölcsöd nincs soha: Atkozottabb leszel, mint ama fügefá.

Az üdvösség útja

Benedd megszületett, meghalt, feltámadott Ő? Örülj, ezek után a mennybemenetel jó!

Angelus Silesius, ford: Szénási Sándor

ESZTER

„... és monda Eszter, visszaüzenve Márdokeusnak: Menj el és gyűjts egybe minden zsidót, ki Susánban találtatik, és böjtöljetekek érettem három napig... én is, és leányaim is így böjtölünk, és ekképpen megyek be a királyhoz, noha törvény ellenére. Ha azután elveszek, hát elveszek.” (Eszter könyve 4:15-16.)

Kétségbeesítően nehéz napok szakadtak a fogságban lévő zsidóságra. A végpusztulás réme szállta meg a lelkeket. Egyetlen reménysugár világított csak: az Isten szabadítót ad Eszter királynéban. De a közbenjárás kockázatos volt, mert csak akkor mehetett valaki a királyhoz, ha hívta őt. Esztert nem hívta. Ha mégis megy, halállal végződhet a közbenjárás.

Eszter nem bízik magában. Pedig szépsége megragadta a királyt. Magas méltósága kiváltságot jelenthetett volna. De ott volt előtte Vásti példája. Csak úgy vállalja a közbenjárást, ha imádkozva böjtölnek érte. Nagyon sokszor az ember önbizalma állja útját az Úr segítségének. Amíg valaki ügyességében, tudásában, képességeiben, erejében bízik, addig ne is várja, és nem is kaphatja meg az Úr segítségét. Gedeonál láthatjuk: az Úr vigyáz arra, hogy az Ő szabadítását ne emberi győzelemnek tulajdonítsák. De sok kudarcnak, bukásnak, szerencsétlenségnek volt az oka már a: Majd én megmutatom... jelszavú öntelt emberek elgömbölyése.

Eszter maga mellé állítja a népét. Ez a toborzás nem forradalmasító, nem mások ellen lázító összeesküvés, hanem az imádságban és böjtben az Isten felé fordulás, a hit erőpróbájának munkálása. Isten csak oda küld áldást, ahol gyermekei egységben vannak. Az igaz lelki egység, közösség pedig csak az imádságban, komoly istenfélelemben valósulhat meg a hívőknél. Milyen jó tudni azt, hogy az imaóráinkban nagy lehetőségek és áldások vannak. Csak a nagy, közös, szent ügyet – üdvösségünket - kell szem előtt tartanunk.

Eszter nem vonja ki magát sem a nagy lelki összefogásból. Megtehette volna, hogy a három napot jó kosztan, szépítőszerek, kendőzések használatával töltse, hogy a háromnapos böjt ne látsszon meg az arcán... De nem; ő is vállalja az imádkozást, böjtölést.

Sokan vannak, akik csak másokban szeretnék látni a szent életet, a kegyességet. Sőt, igényelik is, hogy imádkozzanak értük. Örökösen panaszoznak, hogy nincs buzgóság, nincs szeretet, nincs előrehaladás a lelki életben, de ők semmit sem tesznek azért.

Soha nem kívánhatunk olyan lemondást, önmegtagadást, áldozatot, amiből

Első sor: Laczkovszki János, Herjeczki András, Kovács Imre és Oláh Lajos, a MBE akkori vezetői – a kép a 70-es évek elején készült, egy lelképítész konferencián. Herjeczki András 20 évvel ezelőtt, Kovács Imre 25 évvel ezelőtt ment el az Úrhoz. Szeretettel emlékezünk rájuk. (ed.)

kivonjuk magunkat. Az Úr Jézus megítélte azokat, akik másokra elhordozhatatlan terheket raknak, maguk pedig kis ujjukkal sem illetik azt.

Eszter hitt az ima és böjt erejében, Isten segítségével, de nem volt fanatikus. Mindent megtett, amit ember tehet, és rábízta magát teljesen az Úrra: „... ha azután elveszek, hát elveszek!” Nem a kételkedő ember ingadozása ez. Hasonlít ez a hit a három ifjú hitéhez: „A mi Istenünknek van hatalma kiszabadítani minket az égő tüzes kemencéből, de ha nem tenné...” Az igaz hit tudja azt, hogy az ima nem arra való, sem a böjt, hogy kényyszerítsük Istent akarunk szerint cselekedni. Betegeinkért való imádkozásban sokszor elfelejtjük azt mondani: „Ne úgy legyen, amint én akarom, hanem, amint Te!” Az az ember botránkozik meg az Úrban, aki azt hiszi, hogy erőszakoskodása által Istent kényszerítheti saját tervei végrehajtására. Szabad sokat imádkozni, szabad józanul böjtölni is nagy lelki célokért, vagy éppen személyes ügyünkben is, de tudjunk aláztatásosak lenni, és rábízni az Úrra, hogy kérésünket megadja, vagy nem teljesíti, bizva abban, hogy Ő jobban tudja, mi válik javunkra.

Eszter kész magát áldozatul adni népeért. Hívóságunkat, szeretetünket áldozatkészségünk bizonyíthatja. Isten szeretete is abban mutatja meg magát, hogy egyetlen fiát áldozta fel értünk. Vajon, milyen bennünk az áldozatkészség? Néha talán nehéz áldozni időnkől, pénzünkől, szellemi, vagy anyagi javainkból; Eszter az életét is kockára tette mások megmentése érdekében.

Eszter királyné kegyelmet kapott és szabadulást szerzett népének. Milyen boldogság lehetett azt tudni, hogy imádsága, böjtje, áldozata nem volt hiábavaló. Az Úr Jézus a hegyi beszédében is e három kérdésre ad utasítást: „...mikor imádkozol... mikor alamizsnálkods... mikor böjtölsz...” Eszter életében itt a győzelem titka. Te hol tartasz?

Ugrai Kovács Imre (1903-1991)

Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek!

Vajon el hisszük Jézusnak ezt a megdöbbentő kijelentését? Vagy a szívünk mélyén, titokban talán úgy gondoljuk, hogy valamit azért mi is tudunk tenni...? Legalább egy keveset?

Nemrég, egy vasárnap délelőtt egy **szaxofon** hirdetett nekem váratlan, de hatalmas prédikációt. Egy televíziós istentisztelet során játszott rajta valaki. Ahogy hallgattam, három összetevőre figyeltem fel, amelyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy zene szóljon.

Az első maga a **hangszer**, amelyen a fizika törvényeinek megfelelően zenét lehet játszani. A szaxofon – vagy bármilyen fúvós hangszer – nem dísz tárgy, hanem azért készült, hogy zene hangozzon róla. Nagyon precíz és gondos alkotás eredménye, és egy bizonyos rendeltetésre készült. Mint ahogy Isten az embert is egy bizonyos célra teremtette. Kit így, kit úgy. Kit fagottnak, kit talán pikolónak, vagy éppen klarinétnek, de mindegyiknek megvan a helye, a szerepe – és a létjogosultsága!

Második, és elengedhetetlen lépésként szükség van a **játékosra**, aki a hangszert fújja. Egy fúvós hangszer, legyen az fuvola, vagy akár egy trombita vagy harsona, csak akkor szól, ha valakinek a lélegzete, lehelete belé fúj. Enélkül csak egy élettelen, haszontalan tárgy – még ha szép is. A hangszer azért készült, hogy szóljon!

Én vajon kinek engedem, hogy belém fújjon? Senkinek? Akkor néma marad az életem. Vagy megszólaltathat valaki? Kicsoda? Kinek a lehelete fúj belém? Azé, akinek a lehelete, a Lelke szent?

Harmadsorban, ahhoz, hogy a megszólaltatott hangszer zenéljen, annak, aki fújja, **játszania kell** a billentyűkön.

Az ember is olyan, mint egy hangszer. Isten nagyon gondosan alkotta meg, úgy, hogy valami célt szolgáljon.

A hangszer és az ember között azonban van egy óriási különbség – a hangszer élettelen tárgy – még akkor is, ha valaki belefúj, és játszik a billentyűin.

Isten az embert ezzel szemben élőlénynek teremtette, és azt szeretné, hogy mi is aktív szerepet játsszunk ebben a zenélésben. Hogy ne csak Ő kezelje életünk „billentyűit”, hanem a mi készséges hozzájárulásunkkal, sőt döntésünkkel alakítsa életünk zenéjét.

És nem egy merev kottát tett elénk. Ehelyett megtanít, sőt képesít arra, hogy „zenéljünk”, hogy életünk „muzsikáljon” – mégpedig Isten és az emberek örömeire.

A zenét továbbá nem nekünk kell kitalálnunk. Ahogy Pál apostol mondta: megvannak a „jó cselekedetek, amelyeket Isten előre elkészített, hogy azokban járjunk.”

És hogy is mondja Péter apostol? – „*Minthogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott, ...igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek... ugyanerre teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig türelmet, a türelés mellé kegyességet, a kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet.*”

Isten zeneiskolájába, sőt zenekarába mindenki bekerülhet – még a legnagyobb antitalentum is! Mégpedig úgy, hogy ha Jézus Krisztus által élő kapcsolatba került Teremtőjével. Azokat, akiket Isten így elfogadott, Ő megtanítja játszani – soha nem dob félre! Addig dolgozik rajtunk, végtelen türelemmel, amíg Őhöz méltóan be tudjuk tölteni helyünket az Ő zenekarában.

És amennyivel több a zene, mint a levegő és a hangszer kölcsönhatása, annnyival több szeretnék lenni Istenem kezében. Ő segít, hogy engedelmessé hangszere legyek az Ő kezében, és az Ő zenekarában! Az Ő dicsőségére!

Williams Anikó

A MABAVISZ elnöksége:

Elnök: *Pardi Félix* (Erdély)
 Alelnökök: *Papp János* (Magyarország)
dr. Gergely István (Amerika)
 Főtitkár: *Durkó István* (Magyarország)

IMÁDKOZZUNK EGYMÁSÉRT

A Magyar Baptista Világszövetségébe hat magyar baptista szövetség tartozik. Aki szeret messzebbre látni a közvetlen környezeténél - az Evangéliumi Hírnök olvasói bizonyára ilyenek - és imádkozni is kész távolban élő testvéreiért, annak azt ajánljuk, hogy a következő sorrend szerint tegye azt.

Hétfőn a magyarországi baptista testvérekért és az egyház vezetőiért, *Papp János* elnökért és munkatársaiért.

Kedden a Romániában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Pardi Félix* elnökért és munkatársaiért.

Szerdán az Észak-Amerikában és Ausztráliában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *dr. Gergely István* elnökért és munkatársaiért.

Csütörtökön a délvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Nyúl Zoltán* és *Nagy Tibor* lelkipásztor testvérekért.

Pénteken a felvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Dóczy Bálint* lelkipásztorért és munkatársaiért.

Szombaton a kárpátaljai magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Kelemen Szabolcs* lelkipásztorért és munkatársaiért.

át, Jézus Krisztus tanítását. Pál apostol azt mondja, hogy saját vesztükre. Jézus pedig azt mondja: *En vagyok az út, az igazság, és az élet.* Itt az igazság azt jelenti, hogy mérleg, az etalon. Csak Ő tudja, hogy mi az igazi, és mi a hamis. A gazdag ifjú megkérdezte, de nem fogadta el!

Jób nem tud egyetérteni barátai Istentől szóló bizonyágtételével, az életfelfogásukkal meg egyáltalán nem. Jogos keserűségében így fakad ki a 23-dik

A tízparancsolat és én (9)

Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonytságot! 2Móz 20,16.

„*Miután pedig e szavakat mondta vala az Úr Jóbnak, szóla a Témánból való Elifáznak: Haragom felgerjédt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám, Jób.*” Jób 42,7

Egy festő Mona Lisa festményének reprodukcióján dolgozott. Ez már kész

is van, állapította meg a nézője lelkesen. Nem, felelt a festő. Sokan nem tudják, hogy Mona Lisa haján egy igen vékony háló van, ezt még nem festettem meg. Hát íme, tudatlanságból a festményt eredetinek minősítette volna a néző.

Sokan viszik értékeiket a szakértőkhöz felbecsülni, valódiságukat megállapítani. Úgy mondják, hogy az igazán nagy értékű műveket érdemes hamiítani, nagy nyereség érdekében. Nem kevésbé hamisítják Isten Igéjét, a Bibli-

fejezetben: "Óh, ha tudnám, hogy meglátom őt, elmennék szinte az ő székéig. Elébe terjeszteném ügyemet... Hadd tudnám meg, mely szavakkal felelne nekem... Ha megvizsgálna engem, úgy kerülnék ki, mint az arany." Tudjuk, hogy Isten igazolta Jóbót. Isten tanácsára imádkozott barátaiért, és Isten nem ölte meg őket hamis tanúzásukért a Felsőgesről!

"Ezt mondja az Ámen, a HŰ ÉS IGAZ BIZONYSÁG, az Isten teremtésének kezdete." Jel 3,14. Óhózzá lehet fordulni, mert Ő a legilletékesebb az üdvösség kérdésében. Bizonyágtételét halálával és feltámadásával igazolta, és ezért mondhatja: "Senki sem mehet az Atyához, hanem ha én általam." Ján 14,6. Minden más út és mód HAMIS. Az igaz tanúságtétel az, mely felszabadít a jó cselekvésére: mint a samáriai asszonyt, mint Zákeust, és még sokakat. Előtte más életfilozófiával éltek, de Jézus, és csakis Jézus, felszabadította őket a szeretetre, és többé nincs botrány az életükben, nem hamis a bizonyágtételük, és ezt tetteik is bizonyítják.

A lévita a pap viselkedése, tanúságtétele felháborít de a samaritánus cselekedetében botránkozás nincs. A hinni és tudni, meggyőződve lenni között elég nagy a távolság. Péter apostol ezt a Ján 6,69-ben így fogalmazza meg: "És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia." Jézus kijelenti: az én bizonyágtételem IGAZ! Mi tudjuk, hogy a tapasztalat tartalmazza a gyakorlatot, a gyakorlat pedig teszi a mestert. A híhősök életében hosszú út vezet a megtapasztalásokon át a hitig, mely által ők Istennek igaz tanúi lettek minden idők hinni akaró emberének. Ábrahámnak hosszú az út Úz városából a Mória hegyéig. Illés prófétának a Kármelig és vissza! Jób használja, de Pál apostol is gyakran, az "én tudom" kifejezést.

A hamis tanúzás fájdalmas és botrányos, ezt Jézus is tudta: "Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükséges, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, aki által a botránkozás esik." Mt 18,7.

Nehéz elfogadni a hamis tanúzás botrányát, szóban és tettben egyaránt, de lehet győzni, és mindinkább meggyőződni az igazságról, a Krisztusban. Amikor Jézus beszél szenvedéseiről, melyek majd bekövetkeznek, "És Péter előfogván őt, kezdé feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik meg ez tevéled!" Mt 16,21-22. Az Evangélium tartalmazza a szenvedést, amellyel, hogy örömhír. Aki nem érti a szenvedés jelenvalóságát, az meg sem tér, és nem is tudja elviselni az Evangéliummal járó szenvedést; mert az van. Pál apostol állítja "...ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg. Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik." Róm 8,17-18. Ehhez fel kell nőni: "Az érettkorúaknak pedig ke-

2016. május

mény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzekeik a jó és a rossz között való különbségtételre." Zsid 5,14.

"Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szídalmozassék. Hanem inkább ajánljuk magunkat mindenkiben, mint Isten szolgálói, sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban..." 2Kor 6,3-4. A tiszta, a nem hamis, az arany állja ki a tűz hevét. A facsemetét bevágják, hogy beolthassák a nemes oltóanyaggal, a jó termés érdekében. Aki nem élte át a "szülés", az újonnan születés fájdalmát, az nem tudhatja, hogy a fa "magától" terem jó vagy rossz gyümölcsöt.

A cselekedetek nem üdvözítenek, de TANÚSKODNAK, világítanak, beszélnek arról, akinek szolgálatunk. Igen, szükséges a hamisítatlan tanúságtétel. Ez a küldetésünk. Ennek érdekében szegődik a feltámadt Jézus az emmausi tanítványokhoz. Ők megbotránkoztak magában Jézusban, mert mást hittek, tanultak meg róla. Jézus rámutat ennek igazi okára, hogy lassúak, hogy restek a hívésben! Micsoda diagnózis! És a drága Megváltó megismétli velük az egész tananyagot, és látható jelét is adva feltámadásának, megtöri velük a kenyeret. E tapasztalat által IGAZ TANÚKKÁ teszi őket. A botrány hittel legyőzhető, eltávolítható, mint a hegy a tengerbe. Lk 17,6

Ha egy színész (mondta Major Tamás) botrányosnak tartja, amire a rendező kéri, és nem akarja megcsinálni, akkor nem lesz film. A rendező, esetleg más színészt kér meg. A mi "rendezőnk" Jézus Krisztus, és boldog, aki benne nem botránkozik. Mert, mondja maga Jézus, hogy jönnek majd HAMIS TANÍTÓK, akik azt mondják, hogy lehet jobban, könnyebben, sőt, ahogy mondta egy híres teológus, a múlt században, hogy egészen jó tiszteleteket lehet tartani Isten nélkül is! "Bizonyára - mondja Pál apostol -, ha még embereknek igyekszem tetszeni,

Krisztus szolgálja nem volnék." Gal 1,10

Ha becsapja a Sátán valamely Isten gyermekét, annak vissza kell vonulnia, és a "titkos szobában" az Úrral gyógyulnia. Így tett Dávid azokkal a katonáival, akiket csúffá tettek az ammoniták, hogy maradjanak ott addig, amíg kinő a szakálluk, és kapnak új ruhákat. 2Sám 10,1-5. Ahogy tanúskodott egy testvér, hogy vissza fogadta az Úr a nyájába, de a szószéki szolgálatot nem adta vissza. Ez igaz tanúságtétel volt, és többet ért sok prédikációnál. Mégis sokan bátorognak prédikálni a Szentlélek felhatalmazása nélkül, mert megszorítva azt elvesztették, és hamis tanúi lettek Isten igazságának.

Betániában Márta botránkozik nővére viselkedésén, és még Jézusban is, hogy ezt nem veszi észre. Jézus szelídség lelkével elmondja, hogy amit Mária tesz, az a jó, sőt a legjobb. Később Márta is, tanulva, igaz tanúvá válik.

Ez a parancsolat is milyen fontos. Jézus nem jött, hogy megrontsa, hanem hogy beteljesítse azt. Isten törvénye jó és örökérvényű. Krisztusban lehetővé tette annak megélését. Mikor majdnem "buktam" hívőségemben, akkor az fájt a legjobban, hogy nem lehetek majd hiteles tanúja Jézusnak. Hála a kegyelemnek, hogy gyógyultam, és itt vagyok. Azért is hála, hogy voltak és vannak Isten Igéjének hiteles tanúi és lehettek életpéldák a hiteles hívő életnek. Ezek leginkább a "közlegények" Jézus seregében, a "gyalogosok," akik az első vonalban harcolnak. Az ő ajkukon nem szűnik meg az ima, kezeik nem lankadnak a tennivalóban. Ha senki sem lesz, ők itt lesznek, mint igaz tanúi szeretett Mesterünknek.

"Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma, melynek pecsétje ez: Ismeri az Úr az övéit; és: álljon el a HAMISSÁGTÓL minden, aki Krisztus nevét vallja." 2Tim 2,19

Nagyajtai Eszter (Szabadka)